

INBILIK

Dec
2005

MEMBERSHIP INFORMATION FOR FORSERUMS SOK BY ROHNNY ANDERSSON

FORSERUMS SOK:S ÅRSMÖTE

Härmed **KALLAS** alla Forserums SOK:s medlemmar till ordinarie årsmöte onsdagen den 11 januari år 2006 kl. 19.00 i Lillsjöstugan. På mötet kommer att avhandlas frågor enligt bifogade förslag till dagordning.

Klubbens vandringspris för segern i poängtävlingen i orientering samt erövrade tävlingsmärken kommer bl.a. att utdelas på mötet.

Valberedningen önskar som vanligt hjälp i sitt arbete inför årsmötet. De som i dag verkar i sektioner och kommittéer och som ej önskar stå till förfogande för omval ombedes kontakta valberedningen. Denna består av May-Sofie Olsson, Ann-Marie Birgersson och Hjördis Nilsson. Årsmötet är ej så långt borta så senast den 19 december önskar de detta besked. Alla medlemmar ombes att hjälpa valberedningen i deras arbete. Detta genom att noga tänka efter om man trots allt inte kan ta på sig en större eller mindre uppgift om man blir tillfrågad eller komma med förslag på lämpliga kandidater.

Vi önskar ett välbesökt årsmöte. Detta är inte bara ett tillfälle för till för val och utmärkelser. Lika mycket är det ett tillfälle för alla medlemmar att ställa frågor och framföra synpunkter. Genom att närvara så visar ni intresse för klubben verksamhet samt styrelsens och övriga klubbmedlemmars arbete.

VÄLKOMNA !

Nybörjarverksamhet igen

Inte sedan år 2000 har vi haft någon nybörjarkurs i orientering i klubben. Inte för att behovet inte har funnits utan för att vi inte har kunnat finna tillräckligt antal ledare förrän i år. En lite sen start fick kursen p.g.a. att skolkartan skulle färdigställas vid Rosenholmsskolan. Detta så att skolan kunde genomföra skolgårdsorientering. Efter att detta hade genomförts ansåg vi det vara ett bra tillfälle att berätta att vi hade en rolig fortsättning vid vår klubbstuga i form av en nybörjarkurs. Ett 10-tal ungdomar i åldern 10-13 år mötte upp första gången. Deltagarantalet blev stabilt kring detta antal hela tiden fram tills semestern även om vilka som kom, kanske varierade lite. Deltagarna var ovanligt moti-

verade varför vi gjorde mycket större framsteg fram till semestern än vad vi ledare hade trott. Verksamheten var koncentrerad till Lillsjöskogen med vissa avstickare till terrängen bakom Trollevi under denna tid.

När vi kallade till en fortsättning efter semestern så sjönk tyvärr deltagarantalet. Uppehållet hade lockat till att prova andra idrotter som golf m.m. En av deltagarna hade redan tidigare påpekat att han spelade ishockey och nu var det träning två gånger i veckan fr.o.m. augusti så tyvärr gick det inte att kombinera längre. Ungdomsserien var redan avslutad när vi startade i FSOK på hösten. Programmet under augusti och september blev träning i ny och okända områden men med glada och ledsna gubbar som stöd samt deltagande i Inskolningsklass vid några närliggande tävlingar. Allt avslutades med tävlingen på Visingsö den 9 oktober i sommarvarmt väder. Alla ungdomarna som var med på dessa tävlingar visade att de hade lärt sig mycket och kände trygghet i att vistas i för dem helt okända marker. Tävlingsinstinkten kom också fram och våra ungdomar hade bland de bästa tiderna i klasserna. Det var nästan synd att säsongen var över nu när allt var så kul. Nästan alla deras föräldrar och syskon var med på tävlingarna och klubbens tält var lika väl fyllt som på den tiden när vi var en livlig klubb med många deltagare i alla åldrar.

För att få en rolig slutpunkt så bjöds alla nybör-

jare med föräldrar och syskon in till en trivselavlutning på Boda Borg i Sävsjö. Femton ledare, ungdomar och föräldrar försökte under fyra intensiva timmar lösa diverse problem. Vi uppfattade det som mycket uppskattat. Inte minst ett spontant tack från en 10-åring till alla ledare efteråt för att han hade fått åka till denna spännande plats indikerade på detta.

Ny segrare i poängtävlingen

Det är kanske inte en person som aldrig segrat tidigare som vann i år utan det var inte samma segrare som förra året. Endast 22 tävlingar inräknades och som anmälan var gjord till. Dessutom var det tre av dessa som ingen startade på eller bara någon som spring Öppen klass. Kvar var det alltså bara 19 tävlingar att samla poäng på. Under många år nu har striden om segern varit en angelägenhet för familjen Birgersson. Detta år var det Ann-Marie som avgick med segern på den lägsta segerpoängen sedan tävlingen startade, nämligen 358 p. Antalet tävlingar enligt ovan spelade säkert roll för att den inte blev högre. Resultat:

1. Ann-Marie Birgersson	358 p
2. Mats Birgersson	336 p
3. Stellan Ahnström	210 p
4. Adam Runesson	47 p
5. Rohnny Andersson	32 p
6. Joel Runesson	26 p

World Master Orienteering Championship 2005 i Edmonton Canada med Californienupplevelser på vägen

Den långa resan startade med tåg Nässjö – Kasstrup och sedan därifrån flyg till San Fransisco med mellanlandning på Island. Efter långa och sega timmar kom vi till vårt hotell i Oakland kl. 23. Då var sängen god! Dagen efter åkte vi buss runt i San Fransisco med jättebra svensktalande guide. Vi fick se och höra mycket om staden. Golden Gate-bron, Alcatraz fängelseön plus mycket annat.

Nu var det den 15:e juli. Upp tidigt – vi åkte kl 7.15 från Oakland för att vandra i Yosemite National Park. Där var vi till kl. 17. Då bar det av till Fresno och nytt hotell. Där fick vi bo i två nätter för den 16:e var vi i Sequida National Park. Där växte världens fyra största träd och de var inte små. Småländska jättegrenar var som stickor i jämförelse.

Den 17:e gav vi oss i väg igen kl. 7 för att ta oss

Bland jätteträd under vår vandring i Sequoia National Park.

till Universal Studios. Det var ett häftigt ställe. Där fick vi se hur vi blir lurade av alla möjliga trick och effekter i olika filminspelningar. Allt är inte på riktigt om vi nu trodde det! Natten tillbringade vi på hotell Ramada Plaza i Anaheim.

Den 18:e fick vi sova lite längre. Vi åkte inte förrän kl. 10 till Disneyland. Där var vi nästan hela dagen. Det var också en upplevelse. Där fanns det hur mycket som helst att se och göra av pengar på. Skoj att ha sett men jag längtar inte tillbaka, en gång räcker för mig. På kvällen flög vi till Las Vegas. Inflygningen över staden var ”strålande”. Så mycket ljus i alla möjliga och omöjliga färger har jag aldrig sett tidigare. Där mötte vi även värmen, det var nämligen +45°!

Den 19:e hade vi en slapp dag så vi gick en tur till fots in på många stora hotell och såg hur folk satt och spelade dygnet runt. Kom vi hem till hotellet kl. 13 eller åkte kl. 5, som vi gjorde den 20:e, så var det fullt drag i banditer och runt spelbord. Hur orkar folk?

Den 20:e skulle Grand Canyon besökas. Dit flög vi i små flygplan med 18 personer i varje. Väl där åkte vi buss med ett antal stopp för att kunna beskåda detta naturens under. Jag tyckte inte det var vackert men stort, mäktigt och ovanligt. Tänk vad vatten kan göra med naturen. Flygfärden ”hem”

Vandring vid enorma Grand Canyon.

blev lite skakig och vinglig. Vi flög genom ett åsk- och regnväder och även det var en upplevelse.

Den 21:a åkte vi kl. 5.15 (sovmornar vad är det?). Vi skulle flyga från Los Angeles kl. 7 till Calgary, därifrån 1,5 timmar i buss till Banf dit vi

kom vid 19-tiden.

Den 22:a åkte vi till Lake Moraine där vi gick en liten tur för att sen få vara med om en av resans höjdpunkter. Detta då två av resenärerna Ulla Lindhe och Henrik Hovslev vigdes ute i det fria. Det var väldigt högtidligt och stämmingsfullt. En vackrare altartavla kan inte många brudpar ha haft.

Brudpar och silverbröllopspar.

Till och med champagne fanns utburen i ryggsäck för lyckönskningsskålande. Vi gjorde ytterligare en tur i Lake Louise då vi gick upp till en liten sjö vid namn Lake Agnes. Där åt vi matsäck för att orka med nedfärden. På kvällen firades någons födelsedag med fika på hotellrummet tillsammans med Birgitta och Hans från Bollebygd, reskamrater från VMOC 2004 i Italien.

Vandringdag vid Lake Louise i Klippiga Bergen.

Dagen efter var vi och tittade på varma svavelkällor och grottor. Där fanns också ett nerlagt badhus där det hade badats i det svavelhaltiga vattnet. Där fanns också en gondolbana eller en vandring upp till en hög topp som heter Sulphur Mountain. Vi varken åkte eller gick upp utan vandrade "hem" varvid vi såg ett vackert vattenfall och gick slutligen huvudgatan i Banf ned till vårt hotell.

På morgonen den 24:e bar det av mot Edmonton. På vägen dit stannade vi och gick upp på en glaciär benämnd Colombia Icefields vars smältvatten rinner ut i tre olika världshav. Vi såg också ett vattenfall som var rätt häftigt. På väg därifrån ute

på stora vägen, stod bilar hipp som happ. Vad var det nu då? Jo en svartbjörn var på väggkanten. Det var ju spännande och en del fick till och med björnfrossa inne i bussen! Sent på eftermiddagen landade vi på universitetet i Edmonton. Där vi skulle bo under tiden som vi sprang orienteringen. Där hade vi frukost och middag. Skönt att slippa att jaga matställe och att få en bra frukost. Det behövs ju om man ska orka springa.

Så var det då dags för den stora utmaningen: VMOC i orientering. Den 25:e började med registrering och sedan fotografering för ett deltagarbevis som skulle bäras med överallt. Vi fick tvätta orienteringskorna för att undvika smittspridning och vi fick en liten ryggsäck. Den var jättefin. Efter det åkte vi 13 mil för att provspringa och känna på karta och terräng. Faktiskt var det första gången det var likt det vi mötte på tävlingarna.

Den 26:e sprang vi första kvalloppet. Nu gällde det att vara skärpt och inte göra några stora missar och faktiskt lyckades jag springa, ja lufsa in som 15:e av 43 startande. Det var 85 anmälda i H65-klassen som sedan hade delats in i två kvalgrupper. De 22 bästa i varje grupp skulle få springa A-final. Så om jag inte dummade mig för mycket på kval 2 fanns ju chans att få vara med i A-final. I Ann-Maries klass D60 var det 70 anmälda och alla i en grupp. Hon gick inte så bra, blev 37:a men då 35 gick till A-final så fanns ju stor möjlighet för henne också att nå A-final.

Den 27:e var vilodag. De som var springsugna för iväg på provlopp. Det var sådana före båda kvalloppen och finalen men vi var kvar i Edmonton. Vi gick på ett växtmuseum och besökte ett stort köpcentrum och det var stort! Vi tycker A6 är stort men det kunde ha slängt i ett hörn och det hade inte märkts!

Morgonen den 28:e började lite dramatiskt. Mitt i frukosten gick brandlarmet. Alla fick rusa ut, en del med frukostbrickan i händerna. Andra kom med halvätta smörgåsar. Ja lite kaos blev det. Sedan kom fem stora brandbilar, rökdykare gick in men vi såg varken rök eller eld. Efter ett tag blåstes faran över och vi kunde gå in igen. Vi tror att det var i köksregionerna som något hade hänt men vi fick aldrig veta vad. Nåväl, iväg för andra kvalloppet. Lite nervigt var det både för både herr och fru Birgersson. Självmegade jag en kontroll plus lite småstrul på slutet, trött? Jag blev 25:a men sjönk bara två placeringar till 17:e sammanlagt och var i A-final. Min första A-final någonsin så det kändes gott. Ann-Marie gick dåligt igen. En stor sväng till redan till första blev 39:a plats och sammanlagt 36:a. Då 35 gick till A-final skrattade hon inte ihjäl sig men någonstans går ju gränsen.

Den 29:e besökte vi Royal Alberta Museum. Jag är inte museifantast men det var faktiskt intressant med mycket djur och växter. Ett försvarsmuseum var vi också på i Fort Edmonton Park. Det var mera utomhus med byggnader från olika tidsepoker.

Den 30:e juli var det så dags för finalloppen. Självmegade det hyfsat för. Inte några bommar men

Finaldagen på Masters Games.

springet är lite dåligt. Jag blev 24:a medan 23:a blev Bo Karlsson OK Tisaren f.d. Stockholm Godtemplares IF. Ann-Marie hade väl lärt sig en del då hon blev 2:a i B-finalen.

Jag ska väl nämna lite om skog och terräng. Det fanns knappt någon barrskog men det var dock lite mera finaldagen. På kvalloppen var det vår herre och bävrarna som skötte skogen så det var lite risigt och bökgigt. Det var mycket grönt på kartorna och i bäckarna fanns många bäverdammar och det var en ny upplevelse. Det var inte så väldigt kuperat men ändå jobbigt för det var gräsbevuxet även i den skog som fanns. Vi söker ju dock annorlunda terräng samt skog och det har vi fått.

Sista juli lämnade vi Edmonton för bussresa till Calgary där vi låg över till 1:a augusti. Då gick vi upp kl. 3.30 för att flyga till San Fransisco med mellanlandning i Las Vegas. I San Fransisco tog vi pendeltåg in till stan. Vi gick där några timmar för att på kvällen flyga mot Island där vi landade på eftermiddagen den 2:a augusti. Då gjorde vi en bussrundtur i Reykavik innan nya hotellsängar skulle intas. Det började bli rätt många nu.

Den 3:e augusti gjorde vi en busstur på Island. Ett landskap som inte är likt något annat med sina lavafält. Det är inte vackert men speciellt. Gullfoss, ett trettio meter högt vattenfall tittade vi på liksom varma källor som sprutade hett vatten tio meter rakt upp i luften var femte minut. Det finns mycket konstigt på vår jord. Vi gjorde också ett besök på Tingvalla. Det är något historiskt med den platsen.

Så grydde sista dagen på vår resa och då var vi till Blå Lagunen. Det är en krater där varmt havs-

Vattenfallet Gullfoss på Island.

vatten trycks upp. Där låg vi i det varma vattnet och bara njöt en timma. Lite konstigt var det, varmt och gott om kroppen men kallt och blåsig i ansiktet. På eftermiddagen lyfte vi för sista flygturen mot Kas-trup, Köpenhamn där vi sov över i övernattningsrum för att den 5 augusti avsluta resan per tåg till Forserum och ett på slutet saknat hem med en egen invand säng.

Det var lite från vår resa som har gett oss så många intryck och upplevelser att det tog flera månader att sortera och smälta dem. Vi tittar på kort och försöker att minnas allt och alla nya bekantskaper som vi gjorde.

Upplevt och ett försök till reseskildring
Mats och Ann-Marie Birgersson

Alf Olsson segrare i Runes Minne

Det är glest mellan utgåvorna av Inblick så därför hinner nyheterna mogna innan de når ut till medlemmar m.m. Redan på nationaldagen den 6 juni samlades 20 deltagare med anhöriga vid JOK:s klubbstuga i Barnarp för att tävla om Runes Minne som även är vårt gemensamma klubbmästerskap. Förra årets högsommarlika förhållanden hade bytts ut mot hög risk för en regning dag. Som tur var så var vi tydligen på rätt plats för vi slapp regnet under vårt arrangemang även om de hade fått regn runt omkring och vi fick det på vägen hem. Vi hade fått med några medlemmar som inte orienterat på 15-20 år vilket gladdde oss mycket. Hoppas de inte blev avskräckta. Terrängen kring stugan är inte direkt platt och banläggaren hade lyckas placera några kontroller dessutom högst upp. Samtidigt så finns det gott om stigar i terrängen så det fanns möjlighet att hämta krafter emellanåt.

Som vanligt med tävlingens krångliga regler med tidshandikapp så var det ingen som anade vem som vunnit trots att både dusch och fika hade avverkats. Till slut efter det att resultatlistan hade presenterats baklänges så stod Alf Olsson som segrare för tredje gången. Resultat:

	Klass	Handk	Min/km	
1	Alf Olsson	H60	2,00	7,37
2	Mats Birgersson	H65	2,40	8,10
3	Annelie Nilsson	D35	3,00	8,47
4	Gunnar Frostfeldt	H45	0,55	8,48
5	Stellan Ahnström	H60	2,00	9,13
6	Ann-Marie Birgersson	D60	4,40	10,00
7	May-Sofie Olsson	D60	4,40	10,43
8	Torbjörn Hellström	H35	0,30	11,30
9	Lina Ludvigsson	D21	2,30	11,53
10	Yvonne Nilsson	D21	2,30	11,57
11	Inger Frostfeldt	D45	3,25	12,18
12	Stina Frostfeldt	D14	4,00	12,27
13	Lisa Gustavsson	D14	4,00	12,33
14	Rolf Nilsson	H60	2,00	12,53
15	Per-Inge Carlsson	H65	2,40	12,57
16	Karin Frostfeldt-Gustavs.	D40	3,10	13,20
17	Barbro Ludvigsson	D50	3,40	13,53
18	Rohnny Andersson	H55	1,30	15,33
19	Klas Holmgren	H55	1,30	19,30
20	Toivo Ilomäki	H35	0,30	21,13

Vinterstormens konsekvenser

Natten mellan den 8-9 januari i år kommer väl ingen av oss att glömma. Varningar för mycket stark blåst hade uttalats på radio och TV men det hade man ju hört förut utan att det har blivit så stora konsekvenser. Kvällen närmade sig och blåsten tog i men inget speciellt märktes i övrigt. Så plötsligt strax före kl 9 så blev allt mörkt då strömmen försvann. Leta reda på ficklampor, stearinljus samt transistorradio blev nästa uppgift. På radion berättades främst i länets SV del om totalt mörker och helt oframkomliga vägar p.g.a. nedfallen skog. Alla uppmanades stanna inomhus. Så fortsatte kvällen utan elljus. Det bästa att göra var att för en gång gå till sängs tidigt. Konsekvensen blev bara att man vaknade tidigt nästa morgon och fortfarande utan el och det var fortfarande mörkt ute. Man fick tvinga sig kvar i sängen fram till halv 9-tiden då det ljusnade ute. Blåsten hade helt upphört och inga synliga skador syntes från vårt hus.

Utan el så fanns inte så mycket att göra inomhus utan det var bättre att ta en söndagspromenad. Det fanns trots allt en oro om att elljusspår och klubbstuga skadats. Jag gick hemifrån förbi skolan och kom ned till ån vid f.d. Vågfabriken. Där var det ett träd på åkanten som blåst ned. Vidare såg jag att gångvägen var avspärrad med gul-röd snitsel men ej varför. Jag gick vidare över gamla riksvägen och bort mot f.d. Alf Karlssons och anslutningen till elljusspåret. Ett antal mindre träd hade blåst ned på kullen här. Jag gick in på spåret och gick raksträckan N ut. Då började jag skymta ett nedfallet träd i den lilla backen på det korta tvärsöverspåret. När jag kom fram dit så förstod jag att det inte bara var ett träd. Nästan hälften av alla träd hade blåst ned i på slutningen mot SV och slagit ned och sönder alla stolpar och belysning. Det gick knappt att ta sig fram i området och man förstod knappt var spåret gick. Jag blev också varse att skogen även hade blåst ned över vägen V om spåret och tagit med sig belysning m.m. Den var avspärrad med gulröda band. Sydväst om denna väg hade det tidigare varit en skog men den låg nu helt ned. Det var klart varifrån vinden och kraften hade kommit.

Efter att ha klättrat i området någon timma för att överblicka skadorna så gick jag vidare mot klubbstugan. Mestadels var spåret intakt men på ett antal platser hade träd blåst ned och tagit med sig stolpar och armaturer. Jag kom till klubbstugan och den var oskatt. Promenaden fortsatte vatteledningsvägen NO om stugan. Till i början syntes inga skador

men när jag kom till den Ösidan av Lillsjön där de gjorde ett hygge förra året så blev det stopp

p.g.a. många stora nedfallna träd över vägen. Öster om och runt hygget hade allt skog blåst ned till ett stort plockepinn. Jag tog mig klättrande fram och kom till reningsverket. Många träd runt hade blåst ned och förstört staketet runt området och något träd låg mot taket. Dessutom hörde man att verket gick på reservkraft då motorerna dånade. Jag gick då vidare vägen från badplatsen mot samhället och fick så se varför kanske detta ägde rum. Strax nedanför telemasten var elledningen helt avslagen. Kom sedan tillbaka till klubbstugan och nu lyste ljusstakarna i fönstren. Strömmen hade kommit tillbaka efter ca 14 timmar. En vandring hem på den andra delen på elljusspåret bakom Scherlings Hacke mot Lorensbergsvägen visade ett antal ytterligare avslagna stolpar.

Arne Kempe bedömde snabbt att antalet avslagna stolpar och totalskadade armaturer var ca 10 st vardera. Därtill var det ett ganska stort antal ställen där kabeln slagits av och ofta skadats ytterligare. Till det kom ytterligare ett antal stolpar som vält eller slagits snett utan att synbarligen skadats. En noggrannare inventering kom till nästan samma resultat några veckor senare.

Brist på stolpar och hårdare miljökrav gav vid handen att alternativet var att köpa nya stolpar. På samma sätt måste nya armaturer köpas. En kostnadsberäkning för detta innefattande även en hel del ny kabel, grävning och sättning av stolpar samt ställning/lyftkorgar för återmontage och denna slutade därför på 50-70.000 kr. Efter kontakt med kommunen så insändes denna beräkning för att besked om möjligt stöd.

Bortforslingen av nedfallen skog gick snabbt i vintras från alla markägares områden så det störde inte alls vår tipspromenad- och ungdomsverksamhet.

Svar på vårt brev till kommunen kom först i december med ett utlovat stöd på 10.000 kr. Klubben var inte bredd att betala det stora belopp som framräknades själv så därför har arbetet att återställa spåret ej inletts i full omfattning. I avvaktan på kommunens svar har trots allt kostnadsreducerande lösningar hittats. Stolpar har anskaffats och bytts ut. Begagnade armaturer har Dag Köllerström förhandlat sig till från NAV så vad som kvarstår är kabel med kompletteringar samt ett omfattande arbete att montera. För detta behövs kunskap och en montagelösning. Många av stolparna som berörs är från när spåret byggdes 1979 och de var ordentligt begagnade redan då. Risk för röta gör dem riskabla att klättra i eller ställa stegar emot. Detta måste få sin lösning under kommande år så att vi har ett fungerande spår till nästa höst. För närvarande har vi inte ens ström fram till vårt elljusspår från kraftleverantören men utbyggnad pågår så det är löst inom en snar framtid.

